

Parlar per no canviar

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, S.A.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Jesús Prats (fotografia), Rosa Serrano (documentació),
Violeta Tena i Assumpció Palau (secretària de redacció).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubi, Àlex Milian i Gemma
Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carceras (correcció lin-
güística), Miquel Benítez (escaner i portada), Vanessa
Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alza-
mora, Oriol Amat, Xavier Bru de Sala, Toni Canís,
Salvador Cardús, Salvador Cot, Martí Domínguez,
Xavier Duran, Fàbia Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert
Ferri, Ramon Folch, Josep Gifreu, Manuel S. Jardí,
Glòria Marcos, Joan Martí, Pere Martí, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Marta Pessarrodona, Ferran Sàez Mateu, Antoni Serra
Ramoneda, Sebastià Serrano, Bernat Sòria, Mònica
Terribas, Adolf Tobena, Ramon Tremosa, Josep M.
Ureta, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià
Claramunt (Castelló), Míriam Díez (Roma), Joan Lluís
Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Carles
Marqués (Menorca), Octavi Martí (París), Rosanna
Melà (Terres de l'Ebre), Anna Sàez (Lleida), A. V.
Santamaria (Alacant), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni
Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan
Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,
Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,
Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna
Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol,
Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco
Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila,
Jordi Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Maria López
Llaví, Josep Enric Llebot, Josep-Vicent Marqués, Joan
M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau,
Toni Payà, Juli Peretó, Gaspar Pericay, Carles Pont,
Pilar Rahola, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali
Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra,
Cristina Simon, Sergi Tarin, Eva Tarragona, Jordi Tejel,
Josep Maria Terricabras.

Traductors: David Egea (alemany), Àngels Giménez
(alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i
francès)

Col·laboradors gràfics: Agencia Efc, Tina Bagué,
Joan Celià, Fer, Rafa Gil, Vicente A. Jiménez, Salvador
Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Foto portada: Efe.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu i Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gràfic S.L.

Alboraia (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,
ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocò-
pia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Els processos de reforma dels estatuts d'autonomia van adquirint lentament els perfils que permeten veure en quins marges es podran moure. Són límits que sembla clar que no posa ningú més que no siga el Govern de Zapatero. A l'inici de la legislatura, les reformes –i molt en especial la catalana– havien de portar una nova estructura jurídicopolítica de l'estat, amb canvi constitucional inclòs. D'això, ni se'n parla, ja. Una vegada que s'oblidà la reforma de l'estat autonòmic per canviar-lo per una estructura nova, els canvis estructurals havien d'afectar l'eix fonamental de l'estat unitari: el finançament autonòmic. El qual, ara, està marcat per l'existència de dos sistemes. Un, el diferencial base i navarrès. Dos, el de règim comú –sense comptar les excepcions de Canàries, Ceuta i Melilla. Són dues estructures diferents. El canvi havia de significar crear una nova estructura que eliminara l'actual, de relació multilateral de les autonomies amb el Govern central en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, per donar pas a la relació bilateral entre autonomia i estat. Si més no en el cas de Catalunya, que després podrien assumir altres autonomies: la balear, per exemple, que reclama el mateix que la Generalitat de Catalunya. Fóra únicament el Principat o no qui obtinguera el reconeixement de la bilateralitat, seria una nova estructura, una nova forma de relació entre territoris de l'estat. Doncs bé, ara mateix, per les reiterades manifestacions dels diversos membres de l'executiu de José Luis Rodríguez Zapatero, inclòs ell mateix, de l'alteració de l'estructura del sistema res de res.

Fa la impressió que ja ha començat un joc de paraules, un ús abusiu de la semàntica, que, no obstant això, no impedeix veure el que llueix nítidament: o es canvia el sistema o no. Qualsevol altra opció pot significar millorar el finançament, però no es tractava d'això. A l'inici de la legislatura el nou Govern espanyol, revestit de l'aura del "tarannà" –se suposa que bo– del president socialista, parlava de reformes, de federalisme, de pluralisme –és cert que mai van parlar de plurinacionalitat– no de maquillar l'actual situació, per fer que res no canvie.

Amb declaracions simbòliques –per importants que siguen– adoptades en els preàmbuls dels estatut –i per tant sense cap mena de valor jurídic–, amb ampliacions aïllades de competències, per significatives que puguin ser, continuarem en el mateix lloc de sempre, sense una nova estructura jurídicopolítica real, ni una nova estructura de finançament. En aquesta dinàmica, tindrem de veritat "nous" estatuts o assistirem a una cortina de fum plena de bons gestos, però amb els mateixos principis de sempre? I si això passa, quin espai futur li quedarà al federalisme?

Als nostres lectors

Quan Samuel Eto'o va marcar el gol de l'empat contra el Llevant, el passat dia 14, l'estadi Ciutat de València va esclatar, un fet que es va reproduir a tants i tants indrets de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears. I tot indica que les alegries, en aquest camp, poden continuar, perquè l'equip és jove, té ganes i juga bé. Una plantilla que és fruit d'un projecte –el de la junta directiva encapçalada per Joan Laporta– que va prometre trencar amb tot, començar de zero, i que ho ha complert. Avui el FC Barcelona és més internacional, però també exhibeix, sense cap vergonya, la seua catalanitat. És un club de futbol que traspasa, ara més

que mai, l'àmbit merament esportiu. Ho expliquem a bastament en el nostre tema de portada d'aquesta setmana.

Víctor Maceda, redactor